

О, пісне народна! Одна ти мене,
Лиш одна ти мене не кидаєш.
І куди тільки доля мене не жене —
Ти за мною, як пташка, літаєш.

У далекому краю, в чужій стороні,
В час безмовного сірого суму
Про степи і могили співаєш мені,
Як український степ, довгу думу.

Ти говориш: минули козацькі часи,
Не минулась козацька слава.
Тож кріпись, не хиляй до землі голови,
Твоя радість — се народна справа.

То лучається знов, що зневіра їдка,
Жаль до рідного свого народу
На хвилину до серця крадешь, як змія
Між квітучі грядки огороду.

Ти, як ангел, до мене в ту хвилю ідеш,
Як той ангел, наставник-хранитель,
І, як вітку оливну, так звуки несеш,
Щоби мир ними тихий творити.

О пісне моя! Що найкращого є
В душі-мислі народу могого,
В твоїх звуках, як в арфі безсмертній, жие,
Воскресіння чекаючи свого.

Чекаючи хвилі, як з людських грудей
Понесешся велика, свобідна,

На життя і на смерть попроведиш людей,
У життю і у смерті — все гідна.

*

О пісне народна! Одна ти мене,
Лиш одна ти мене не кидаєш.
І куди тільки доля мене не жене —
Ти за мною, як пташка, літаєш.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «До пісні»](#);